

[Søren Andersen.]

bygger det på en sund tanke: hellere arbejde end understøttelse, hvilket danske arbejdere også ønsker.

Der er imidlertid sket visse ændringer, siden loven sidst var fremme, bl. a. med hensyn til refusionen. Den er i det foreliggende lovforslag fastsat til 40 pct. af arbejdslønnen, medens den tidligere var et efter arbejdslønnens størrelse skiftende antal ører pr. time.

Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til denne praktiske ændring. Derimod kan jeg ikke give tilslutning til den ændring i arbejdstiden, der er sket. Man foreslår normal arbejdsuge, 48 timer, medens loven oprindeligt byggede på en arbejdsuge på 30 timer for ugifte og 36 timer for gifte arbejdere. Jeg kan i lighed med vor stilling til lovforslaget i 1946 gå med til at sætte arbejdsugen til henholdsvis 36 og 42 timer.

Denne lov har ubetinget karakter af en understøttelseslov, men med det sunde princip at gøre nytte for pengene, og den er ikke en speciel beskæftigelseslov. Det må absolut være målet først og fremmest at sørge for arbejdskraft og beskæftigelse i erhvervslivet, ligesom det også i første række er arbejdernes pligt selv at skaffe sig arbejde. Holder man disse forhold fast, må man også erkende, at for at skabe den rette elasticitet på arbejdsmarkedet må det mere produktive arbejde have en favørstilling gennem bedre afkastning.

Denne lov benyttes i reglen, hvor der ikke er nogen større arbejdsløshed, særlig i landkommunerne. Der er derfor, især når foråret sætter ind, ikke langt fra ledighed til mangel på arbejdskraft. Derfor kan det af hensyn til erhvervslivet ikke gå an at fastsætte fuld arbejdstid. Ikke mindst på denne årstid, hvor bl. a. byggevirksomhed og landbrug går ind i en meget krævende tid, kan det blive dyrt for produktionen og dermed for samfundet, hvis arbejdskraften ikke automatisk er tilstede. Jeg må derfor på mit partis vegne gå imod 48 timers arbejdsugen.

Hans Thyge Jacobsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, er forhindret i at være tilstede på grund af hans nødvendige deltagelse i et andet møde, skal jeg tillade mig at gøre et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag. Det er, som ærede medlemmer vil vide, vedtaget i det høje landsting med tilslutning fra vort parti, og vi agter også i dette høje ting at støtte lovforslagets gennemførelse. Vi er tilfredse med de ændringer, der i landstinget

er foretaget i lovforslaget, som det oprindeligt var fremsat. Vi er tilfredse med, at refusionen fra det mellemkommunale refusionsforbund fastsættes til 40 pct. af den udbetalte arbejds løn, altså til en bestemt størrelse. Derved undgås der jo meget omstændeligt og unødvendigt administrationsarbejde i kommunalbestyrelserne. At dette er at foretrække, må utvivlsomt kunne samle os alle.

På et andet punkt må vi ligeledes udtrykke vor tilfredshed med den i landstinget foretagne ændring. Vi mener, at det tjener ikke noget fornøftigt formål på dette område at arbejde på nedsat arbejdstid, vi kan ikke få øje på, hvad det skal tjene til. Venstres ordfører, det ærede medlem hr. Søren Andersen, pegede på muligheden af, at arbejdskraften ikke skulle være automatisk tilstede i det øjeblik, det frie erhvervsliv har brug for den, når man ved disse af det offentlige iværksatte og betalte nødhjælpsarbejder beskæftiger arbejdskraften på samme vilkår som normalt. Jeg synes nu, det er teori. Naturligvis kan man nok rent teoretisk sige dette, men i praksis tror jeg ikke på, det kommer til at spille nogen rolle. Det er jo nemlig kommunalbestyrelserne, sognerådene, som beslutter, om der skal iværksættes arbejder i henhold til denne lovgivning, og hvor lang tid de skal holdes i gang, og hvis der i en egn er brug for arbejdere til landbruget, kan jeg heller ikke tro, at vejen er så forfærdelig lang fra de enkelte brugere hen til sognerådet for at få reguleret et eventuelt misforhold. Jeg tror, det ærede medlem hr. Søren Andersen her ser et skræmmebillede, som ikke får nogen praktisk virkning. Jeg er af den opfattelse, at dette forhold udmærket godt kan reguleres ud fra, hvad der er fornødent. Det har i andre henseender en uheldig virkning, at der på nogle arbejdspladser arbejdes i, var det ikke 38 eller 42 timer, der blev nævnt, og på de normale arbejdspladser arbejdes i 48 timer. Jeg synes, det må være et attråværdigt mål, at arbejdstiden er ens på de forskellige arbejdspladser, og at der altså på de arbejdspladser, hvor der arbejdes med tilskud fra det offentlige, arbejdes med den her i landet normalt gældende arbejdstid. Jeg tror, det er af en værdi, som man ikke skal ringeagte. Hvis det nemlig ikke er tilfældet, kan det jo på grund af den menneskelige skrøbelighed give anledning til fristelser i modsat retning af den, det ærede medlem hr. Søren Andersen talte om.

Vi fra vor side tror, at den højtærede arbejdsminister har ret i at genoplive denne lovgivning, som udløb i 1946. Nu er der to